

When faced with mixture of foods, what determines if it is אסור to eat? On the Biblical and Rabbinic levels?

Is the actual physical material the main focus of our attention, or perhaps the taste?

במדבר פרק ו פסוק ג – הלכות נזיר

מִיַּיִן וְשֵׁכָר יִזִּיר חֲמִץ יַיִן וְחֲמִץ שֵׁכָר לֹא יִשְׁתֶּה וְכָל מִשְׁרֵת עֲנָבִים {something soaked in grape juice} לֹא יִשְׁתֶּה וְעֲנָבִים לְחִים וְיִבְשִׁים לֹא יֵאָכְלוּ:

The instructions to bnei yisrael after the against Midyan require that they purify the food vessels captured in the war:

במדבר פרק לא – אחרי מלחמת מדין

(כא) וַיֹּאמֶר אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן אֶל אֲנָשֵׁי הַצֶּבָא הַבָּאִים לְמַלְחָמָה זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה יְקֹנֵק אֶת מִשְׁהָ:

(כב) אַךְ אֵת הַזֶּהָב וְאֵת הַכֶּסֶף אֶת הַנְּחֹשֶׁת אֶת הַבְּרָזֶל אֶת הַבְּדִיל וְאֵת הָעֶפְרָת:

(כג) כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יֵבֵא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בָאֵשׁ וְטָהַר אֶךְ בְּמִי נִדְּהָ יִתְחַטָּא וְכָל אֲשֶׁר לֹא יֵבֵא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בַּמַּיִם:

(כד) וְכַבִּסְתֶּם בְּגְדֵיכֶם בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְטָהַרְתֶּם וְאַחַר תָּבֹאוּ אֶל הַמַּחֲנֶה: פ

The Gm in Psachim sounds like ta'am ki'lkkar is biblically mandated:

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף מד עמוד א

משרת {דף מד עמוד ב} ליתן טעם כעיקר. שאם שרה ענבים במים ויש בהן טעם יין - חייב. מכאן אתה דן לכל התורה כולה: ומה נזיר שאין איסורו עולם, ואין איסורו הנאה, ויש היתר לאיסורו - **עשה בו טעם כעיקר**. כלאים, שאיסורו איסור עולם, ואיסורו הנאה, ואין היתר לאיסורו - אינו דין שיעשה טעם כעיקר. והוא הדין לערלה בשתיים. - הא מני - רבנן היא, ורבי יוחנן דאמר כרבי עקיבא. - ...ורבי עקיבא, טעם כעיקר מנא ליה?... יליף מגיעולי נכרים, גיעולי נכרים לאו טעמא בעלמא הוא - ואסור, הכא נמי - לא שנא.

ורבנן: גיעולי נכרים נמי חידוש הוא, דהא **כל נותן טעם לפגם מותר**, דגמרין מנבילה - והכא אסור. - ורבי עקיבא - כדרב חייא בריה דרב הונא, דאמר לא אסרה תורה אלא בקדירה בת יומא, הלכך לאו נותן טעם לפגם הוא. ורבנן: קדירה בת יומא נמי לא אפשר דלא פגמה פורתא.

The Gm in Avodah Zarah sounds like it's only Rabbinic:

תלמוד בבלי מסכת עבודה זרה דף סז עמוד א

אמר ר' אבהו אמר רבי יוחנן: כל שטעמו וממשו - אסור ולוקין עליו, וזהו כזית בכדי אכילת פרס, **טעמו ולא ממשו - אסור ואין לוקין עליו**, ואם ריבה טעם לפגם - מותר.

רש"י מסכת עבודה זרה דף סז עמוד ב

טעמו ולא ממשו - כגון חלב (prohibited fat) שנפל לקדרה או חלב שנפל נימוח שאין ממשו בעין.
ואם ריבה טעם לפגם - הא ריבה קולא משמע שאע"פ שנפגם מחמת דבר אחר אם הועיל איסור זה לרבות את הפגם מותר.

Rashi's solution:

רש"י מסכת חולין דף צח עמוד ב

לטעם כעיקר - נותן טעם קים לן דאסור בקדשים כעיקר ממשו של איסור ולהא מילתא קתני זהו למעוטי שאר קדשים אבל חולין שפיר גמרינן מיניה למאה וששים דהא קים לן מאחרי רבים להטות **דבטלי ברובא** וילפינן מהכא להחמיר דלא ליבטיל אלא במאה **ורבא לית ליה טעם כעיקר בחולין כדמפרש ואזיל מדאורייתא ברובא בטיל אלא מדרבנן** והכי נמי שמעינן ליה לר' יוחנן במסכת ע"ז (דף סז) כל שטעמו ולא ממשו אין לוקין עליו **והא דילפינן ליה בפסחים** (דף מד) מנזיר ומשרת ליתן טעם כעיקר סבירא להו אמוראי בתראי **דאסמכתא בעלמא הוא** ולא מילף הוא דהוה להו נזיר וגיעולי עובדי כוכבים ב' כתובין הבאין כאחד אי נמי גיעולי עובדי כוכבים חדוש הוא כדאמרינן התם ומשרת להיתר מצטרף לאיסור.

Rabbei Tam takes the opposite position:

While Rabbeinu Chaim (one of the baalei haTsofot) takes a more nuanced position:

רא"ש מסכת חולין פרק ז סימן לא

ורבינו חיים ז"ל פירש דאירי שפיר במין בשאינו מינו. **וטעמו וממשו קרי כשיש כזית בכדי אכילת פרס דאז הוי כמו ממשו של איסור. כיון דיש כ"כ מן האיסור שבתוך אכילת פרס אוכל כזית נעשה כולו איסור. והאוכל ממנו כזית לוקה. כדחזינן גבי עיסת אורז דבכזית ממנו יוצא ידי חובתו אף להקל. וטעמו ולא ממשו היינו היכא דליכא כזית בכדי אכילת פרס ואע"פ שנתן האיסור טעם בהיתר אין לוקין עליו ואע"ג דטעם כעיקר ילפינן מקרא. מסתבר לומר דלא החמירה תורה בנתינת טעם של איסור בהיתר להופכו לאיסור כשהיתר כ"כ יותר על האיסור שאם היה האיסור בעין וניכר בתוך ההיתר בלא נתינת טעם לא היה לוקה עליו דהיינו ביותר מכדי אכילת פרס. ובהך דשמעתין יש לפרש טעם כעיקר טעם ממש... והשתא לפסק רבינו תם אם נשפך הרוטב ואינו ידוע אם היה בו ששים הוי ספיקא דאורייתא ואסרינן ליה. ולפסק רש"י הוי ספיקא דרבנן ושרי:**

Rashi in Avodah Zarah, gives the opinion that the presence of the recognizable taste prevents us from apply bittul to the issur. But the taste alone is not sufficient to be considered the issur.

רש"י מסכת עבודה זרה דף סז עמוד א

כל שטעמו וממשו לוקין עליו וזהו כזית בכדי אכילת פרס - ועל כגון זה נאמר שיעור כזית בכדי אכילת פרס הלכה למשה מסיני שאם יש בכשיעור פרס של תבשיל כזית מן האיסור לוקין עליו **אע"פ שאין כזית של איסור נאכל בבת אחת כיון דאינו שוהה באכילתו משהתחיל לאוכלו עד שגמרו אלא כדי אכילת פרס מצטרפת אכילתו ולוקה אבל אם אין בכדי אכילת פרס של תבשיל איסור הואיל ושוהה באכילתו כזית יותר מכדי אכילת פרס הוו להו כשתי אכילות של שני ימים ואין לוקין דקים להו לרבנן דאכילת פרס הוי שיעור שהיית אכילה ופרס היא חצי ככר של עירובי תחומין...**

As does the Rambam:

רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק טו

הלכה א- דבר אסור שנתערב בדבר מותר מין בשאינו מינו בנותן א טעם, ומין במינו שאי אפשר לעמוד על טעמו יבטל ברוב.

הלכה ב- כיצד חלב הכליות שנפל לתוך הגריסין ונמוח הכל, טועמין את הגריסין אם לא נמצא בהן טעם חלב הרי אלו מותרין, **ואם נמצא בהם טעם חלב והיה בהן ממשו הרי אלו אסורין מן התורה, נמצא בהן טעמו ולא היה בהן ממשו הרי אלו אסורין מדברי סופרים.**

הלכה ג- כיצד הוא ממשו כגון שהיה מן החלב כזית בכל שלש ביצים מן התערובת, **אם אכל מן הגריסין האלו ב כשלש ביצים הואיל ויש בהן כזית מן החלב לוקה שהרי טעם האיסור וממשו קיים, אבל פחות משלש ביצים מכין אותו מכת מרדות מדבריהם, וכן אם לא היה בתערובת כזית בכל שלש ביצים אע"פ שיש בהן טעם חלב ואכל כל הקדירה אינו לוקה אלא מכת מרדות.**

Lihalacha:

שולחן ערוך יורה דעה הלכות תערובות סימן צח סעיף ב

אם נתערב מין במינו ונשפך, בענין שאין יכולין לעמוד עליו לשערו, אם נודע שהיה רובו היתר, מותר. ואם לא נודע שהיה רובו היתר, אסור. הגה: ולענין מין במינו אזלין

בתר שמא, אם הוא שוה הוי מין במינו. אבל לא אזלין בתר טעמא אם הוא שוה או לא (ב"י בשם האגור וכן הוא בהגהות ש"ד סי' ל"ט). **אבל אם נתערב בשאינו מינו ונשפך בענין שאין יכולין לעמוד עליו לשערו, אפי' נודע שהיה רובו היתר, אסור. ואם נתערב במינו ובשאינו מינו ונשפך בענין שאין יכולין לעמוד עליו לשערו, ונודע שהיה רובו היתר ממינו, רואין את שאינו מינו כאלו אינו, והשאר, מינו רבה עליו ומבטלו.**